

De har på baggrund af den undersøgelse, Dansk Teknologisk Institut gennemførte, konstateret, at der er et udliciteringspotentiale på 80 mia. kr.

Det er altså ganske mange penge, og det overgår selv de mest vidtgående forslag, Fremskridtspartiet har fremsat her i Folketinget, for vi har ikke været i stand til i tilsvarende grad, som man altså har været på Teknologisk Institut og i Kommunernes Landsforening, at gå ud og kigge i krogen og se, hvilke muligheder der egentlig er.

Det er deres melding til os politikere. 80 mia. kr. ligger og venter på at blive udliciteret. Det må siges at være noget af en melding, som Folketinget og særlig regeringen i langt højere grad burde være opmærksom på og sørge for at tage de nødvendige initiativer til at få sat i gang.

Og hvorfor så det? Jo, for ud over de fordele, der har været nævnt til hudløshed her i dag om, at skatteyderne kan slippe billigere, kvaliteten kan komme i top osv., så er det, som særlig Teknologisk Institut har interesseret sig for, de synergieffekter, hedder det vistnok på moderne dansk, der opstår, når de private virksomheder får forøget deres hjemmemarked. Så er de i stand til at gå ud og klare sig endnu bedre på de internationale markeder. Og det er det, som gør, at man fra Dansk Teknologisk Institut mener, at der også rent beskæftigelsesmæssigt, rent samfundøkonomisk og vækstmæssigt vil være et langt større potentiale, som vil være affødt af disse udliciteringer for 80 mia. kr.

Men tingene har jo også tidligere i regeringskredse været undersøgt endog overordentlig grundigt.

I oktober 1991 forelagde den daværende finansminister for Folketinget en rapport fra det såkaldte Udliciteringsudvalg, og i den rapport opgjorde man, at der var 260 emneområder i den offentlige sektor, hvor det var relevant at benytte sig af udlicitering. 260 emneområder! Jeg tror, de, der har været mest flittige i dag, har været oppe på at nævne 5-6 stykker, f.eks. rengøring, madlavning og buskørsel. Men de folk i Finansministeriet, som tilbage i oktober 1991 gik til bunds i sagen og undersøgte den grundigt, kunne altså konstatere, at der var 260 mulige emneområder, så det er bare med at komme i gang.

Det, man også på daværende tidspunkt og tidligere havde kunnet konstatere i Finansministeriet, var, at besparelspotentialet rent faktisk var ganske betydeligt. Dengang hævdede man forsigtigt, at driftsbesparelserne ville være i

størrelsesordenen 20-25 pct., lidt afhængig af aktiviteten. Det er siden blevet undersøgt flere gange, om det nu holder, og hvor stor besparelsesprocenten er, og jeg er nødt til at sige, at på ét eneste punkt er jeg uenig med min medfore-spørger, fru Pernille Sams, som hævder, at det er i størrelsesordenen 15-20 pct. Der er et langt større besparelspotentiale.

Udliciteringsrådet har af indlysende årsager beskæftiget sig meget med spørgsmålet, og dets formand, hr. Ole P. Christensen, har så sent som op til denne debat over for offentligheden skoset regeringen og Folketinget, fordi man ikke har undersøgt tingene mere dybtgående. Allerse-nest har vi fået et dagsordensforslag fra SF, som gerne vil have tingene undersøgt. Jeg er nødt til at sige, at det er der ingen grund til at gøre. Man har undersøgt dem, man har endda undersøgt dem overordentlig grundigt, og igen er det den samme myndighed, som har foretaget undersøgelsen, nemlig Finansministeriet.

Den undersøgelse, Finansministeriet har foretaget, er foretaget på baggrund af de udliciteringer, der blev gennemført i 1993. Finansministeriet kunne derfor i juni 1994 gøre resultatet op. Man havde undersøgt 81 statslige institutioner, og de havde sparet 37 pct., svarende til 9,5 mio. kr.

Ministeriet fandt også ud af, at de gange, hvor de statslige institutioner selv forsøgte at byde med – der var tale om 28 udbud – var det kun i 3 tilfælde, de selv var bedst og billigst, og man konkluderede oven i købet, at det desværre skyldtes den lave effektivitet i egne funktioner.

Den rapport har jeg kun et sammendrag af, for den blev aldrig nogen sinde offentliggjort. Og hvorfor gjorde den ikke det? Fordi der gik politik i tingene, og fordi vi nærmede os et folketingsvalg. Af årsager, jeg ikke er bekendt med, blev bremserne sat i, og rapporten kom aldrig nogen sinde til offentlighedens kendskab. Jeg synes faktisk, det er et problem for Folketinget og for den debat, vi har i dag, at man har indsamlet de oplysninger i Finansministeriet og har konkluderet, at der kan spares 37 pct., at det offentlige – i dette tilfælde staten – ofte har en alt for lav effektivitet, og at de beløb, der kan spares, er ganske betydelige. Men Folketinget måtte ikke få kendskab til de ting, blot fordi man i Socialdemokratiet – er jeg ikke bange for at sige – af partiegoistiske og valgtekniske grunde ikke ville have, at den oplysning kom frem.

Vi skal også huske, hvad der skete i sommeren 1994. På det tidspunkt offentliggjorde vi det,